

Mál nr. 117/2024

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila: (V1) og (V2).

Heiti vátryggingar: Ábyrgðartrygging ökutækis.

Skráningarnúmer ökutækja: (A) og (B).

Sakarskipting.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 17. apríl 2024, ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V2, dags. 29. apríl 2024, ásamt fylgiskjöllum.
3. Viðbótarframburður M, dags. 10. maí 2024.
4. Bréf V1, dags. 30. ágúst 2024.

Málsatvik.

Árekstur varð með bifreiðunum A, sem vátryggð er hjá V1 og B, sem vátryggð er hjá V2 á bifreiðastæði við Lækjarhlíð í Mosfellsbæ hinn 4. febrúar 2024. Samkvæmt fyrirbyggjandi skýrslu Aðstoðar og öryggis var bifreiðinni A ekið eftir bifreiðastæðinu en bifreiðin B var staðsett í stöðureit. Ágreiningur var milli ökumanna á vettvangi um aðdraganda áreksturs. Í framburði sínum á vettvangi sagði ökumaður A (M) að bifreiðinni B hafi verið bakkað út úr bílastæðinu og á A. Ökumaður B sagðist hafa bakkað út úr stæðinu en séð A koma akandi eftir bílaplaninu, þá hafi hann ekið aftur inn í stæðið og stöðvað en þá hafi A verið ekið utan í B. Ágreiningur um sakarskiptingu var lagður fyrir tjónanefnd vátryggingafélaganna sem komst að þeirri niðurstöðu í máli nr. 121/24 að ökumaður A bæri alla sök á árekstrinum. M sem var ökumaður A telur að ökumaður B beri alla sök, þar sem hann bakkar í veg fyrir akstursleið bifreiðar M. Með því hafi ökumaður B ekki gætt að ákvæði 1. mgr. 20. gr. umferðarlaga nr. 77/2019. Ökumaður B hafi ekið rakleiðis aftur á bak úr stöðureit án þess að huga að umferð og í veg fyrir bifreiðina A. Ekki skipti máli þó hann hafi reynt að aka bifreiðinni til baka þegar hann sér bifreiðina A, þar sem það var of seint og ekki var hægt að koma í veg fyrir áreksturinn. Snjór hafi ekki verið skafinn af rúðum B nema fram og afturrúðum og því hafi ökumaðurinn haft skerta sýn af vettvangi. Kveðst M hafa ekið bifreið sinni með eðlilegum hætti miðað við aðstæður og ekki séð bifreiðina B fyrr en henni var snögglega bakkað í veg fyrir hann. Útilokað hafi verið að sjá bifreiðina vegna snjóruðninga fyrr en hún var komin á akstursleið M og þá var útilokað fyrir M að koma í veg fyrir að árekstur yrði. Mótmælir M framburði vitnis sem röngum.

V1 leggur ekki fram athugasemdir í málinu.

V2 telur ljóst að ökumaður B hafi gætt nægjanlega að sér þar sem hann ók um leið inn í stöðureitinn þegar hann varð þess var að bifreið M var ekið eftir akbrautinni. Vísar V2 til framburðar vitnis og til 1. mgr. 4. gr. umferðarlaga þar sem kveðið er á um að vegfarandi skuli sýna tillitssemi og varúðar svo að tjón verði ekki. Afstaða V er sú að engin sök verði lögð á ökumann B sem varð fyrir því að bifreið M var ekið á kyrrstæða bifreið hans.

Í viðbótarframburði sínum vísar M til þess að ekkert liggi fyrir um það í málinu nema framburður ökumanns B, að hann hafi ekið til baka inn í stöðureitinn þegar hann sá bifreiðina A nálgast. Sá framburður ökumanns fær t.d. ekki stoð í framburði vitnisins. Mótmælir M því að hafa sagt við vitnið eða ökumann B að hann hafi blindast af sólu.

Álit.

Ágreiningur er milli aðila hvort ökumaður B hafi ekið bifreið sinni aftur á bak í veg fyrir bifreiðina A, eða hvort M, sem var ökumaður A, hafi ekið á kyrrstæða bifreiðina B. Símaframburður var tekinn af vitni sem ók bifreið sinni á eftir bifreið M. Í framburði vitnis segir: „Ég ók á eftir hvíta yarsinum á bílaplaninu. Ég sá að strákurinn var búinn að bakka bílnum sínum aðeins út úr stæðinu og stóð afturendinn á bílnum aðeins út fyrir stæðið en hann var stopp þarna í stæðinu. Hvíta yarisnum var svo ekið hægt og rólega á bilinn hjá stráknum. Ég þekki ekki ökumennina neitt á þessum bílnum. Eldri maður var á hvíta yarisnum og hann sagðist hafa blindast af sólu.“ Styður framburður vitnisins þann framburð ökumanns B að hann hafi verið kyrrstæður er árekstur varð. Þá þykir einnig sannað með

vísan til framburðar vitnisins að afturhluti B stóð út fyrir stöðureitinn. Í framburði M á vettvangi kemur fram að hann hafi ekki séð bifreiðina B fyrir áreksturinn og að sól hafi verið lágt á lofti. Að virtum gögnum málsins og þá sérstaklega framburðum vitnis, verður að telja að áreksturinn megi rekja til þess að M hafi ekið bifreiðinni A á bifreiðina B þar sem hún var kyrrstæð eftir að ökumaður þeirrar bifreiðar hafði stöðvað bifreiðina. Ber ökumaður A því alla sök á árekstrinum.

Niðurstaða.

Ökumaður A ber alla sök á umræddum árekstri.

Reykjavík, 24. september 2024

Sóley Ragnarsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir